

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 13CoP/100/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6424203617
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Dubcová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2025:6424203617.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Dubcovej a členov senátu JUDr. Jána Burika a JUDr. Miriam Štillovej, v právnej veci navrhovateľky: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale pobytom C. XXX/XX, XXX XX D. E. C., zastúpenej právnym zástupcom: JUDr. Dušan Michael Klimo, advokát, so sídlom ul. Sládkovičova 499/16, 965 01 Žiar nad Hronom, proti osobe, ktorá je povinná platiť výživné (manžel navrhovateľky): F. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale pobytom C. XXX/XX, XXX XX D. E. C., G. H. XXX/XX, XXX XX I., zastúpený právnou zástupkyňou: JUDr. Lucia Sklenárová, advokátka, so sídlom SNP 94, 965 01 Žiar nad Hronom, v konaní o určenie výživného medzi manželmi, o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 32Pc/4/2024-93 zo dňa 20. februára 2025, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Žiar nad Hronom (ďalej aj „súd prvej inštancie“) vo výroku I. rozhodol, že manžel navrhovateľky je povinný prispievať na výživu manželky sumou 70,- Eur mesačne, vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám manželky, počnúc dňom 31.12.2024. Vo výroku II. nedoplatok na výživnom splatnom za obdobie od 31.12.2024 do 28.02.2025 vo výške 142,26 Eur je manžel povinný zaplatiť k rukám manželky formou splátok vo výške 50,- Eur mesačne, spolu s bežným výživným na manželku. Vo výroku III. súd prvej inštancie v prevyšujúcej časti návrh navrhovateľky zamietol. Vo výroku IV. rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

2. V odôvodnení napadnutého rozsudku bolo poukázané na návrh navrhovateľky, jeho odôvodnenie, vyjadrenie osoby povinnej platiť výživné (manžela navrhovateľky), vykonané dokazovanie a za aplikácie ust. § 18, § 19 ods. 1, § 71 ods. 1, § 75 ods. 1, 2, § 77 ods. 1 Zákona o rodine bolo rozhodnuté tak, ako bolo uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

3. V odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvej inštancie poukázal na to, že manželstvo účastníkov konania bolo uzatvorené dňa XX.XX.XXXX v D. E. C.. Z tohto manželstva pochádza jedno maloleté dieťa - J. B., nar. XX.XX.XXXX. Manželia ukončili spolužitie v spoločnej domácnosti v novembri 2024, kedy sa manžel odsťahoval zo spoločnej domácnosti s tým, že navrhovateľka v domácnosti zostala naďalej žiť spolu s jej dvoma maloletými deťmi J. a F.. Zároveň prebieha konanie, ktoré sa vedie pod sp. zn. 32P/9/2024 o rozvod manželstva a úpravu rodičovských práv a povinností na čas po rozvode manželstva k maloletému J. s tým, že návrh na rozvod manželstva podal manžel navrhovateľky dňa 12.12.2024.

4. Súd prvej inštancie uviedol, že svoje dokazovanie zameral na to, či sú splnené podmienky na priznanie manželského výživného, t.j. rozdielna životná úroveň manželov, súlad priznania výživného s dobrými mravmi a po splnení podmienok na priznanie výživného navrhovateľke posudzoval jeho výšku.

5. Čo sa týka príjmov navrhovateľky, tieto pozostávajú z rodičovského príspevku 473,30 Eur, prídavkov na maloleté deti vo výške 120,- Eur, náhradného výživného pre maloletého F. 110,- Eur a výživného hradeného manželom na maloletého J. 150,- Eur mesačne s tým, že navrhovateľka nevlastní žiaden hnuťelný ani nehnuteľný majetok väčšej hodnoty. Zároveň súd prvej inštancie zistil, že manžel v súčasnosti býva u svojich rodičov v I. a jeho príjem pozostáva z vykonávania práce v spoločnosti C. K., s. r. o. v D. E. C., jeho priemerný čistý príjem, vrátane daňového bonusu a stravného, za obdobie jedného roka od mesiaca 2/2024 do 1/2025 predstavuje výšku 1.050,- Eur mesačne. Nevlastní žiaden nehnuteľný majetok ani hnuťelný majetok väčšej hodnoty.

6. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že návrh navrhovateľky/manželky na priznanie manželského výživného bol podaný dôvodne, keďže životná úroveň manželov počas trvania manželstva nie je v zásade rovnaká tak, ako to má na mysli Zákon o rodine v ust. § 71. Súd prvej inštancie teda zistil, že príjem manželky spočíva len z rodičovského príspevku vo výške 473,30 Eur mesačne, a preto táto nemôže uspokojovať svoje osobné potreby v dostatočnej miere. Čo sa týka príjmov navrhovateľky, ktoré pozostávajú aj z výživného na dve maloleté deti a prídavkov na tieto deti, bol súd prvej inštancie toho názoru, že sú určené na plnenie potrieb maloletých detí, nie na uhrádzanie životných výdavkov navrhovateľky. Súd prvej inštancie mal za preukázané aj tvrdenia navrhovateľky, že si na svoje osobné potreby je nútená požičiavať peniaze a uspokojovať ich aj prostredníctvom revolvingového úveru. Navrhovateľka je aktuálne na rodičovskej dovolenke s maloletým J., synom osoby povinnej platiť výživné (manžela), ktorý má jeden rok, a preto navrhovateľka nie je schopná zabezpečiť si iné príjmy na hradenie svojich výdavkov, či už zamestnaním sa, alebo vykonávaním inej práce. O maloleté dieťa sa osobne stará, stará sa tiež aj o ďalšie dieťa – maloletého F., ktorý síce navštevuje predškolské zariadenie, ale z dôvodu vyššej chorľavosti býva často doma s navrhovateľkou. Pre navrhovateľku preto nie je možné zabezpečiť si ďalší príjem, aby zlepšila svoju finančnú situáciu a zvýšila svoju životnú úroveň. Manžel pred súdom potvrdil, že v súčasnosti posielal výživné len na maloletého J. vo výške 150,- Eur, ale navrhovateľke finančne nevypomáha. Súd prvej inštancie mal za to, že je v možnostiach manžela, vzhľadom na jeho príjmy a výdavky, prispievať počas trvania manželstva na uhrádzanie životných potrieb manželky a čiastočne dorovnať životnú úroveň manželov, a to do času rozvodu manželstva. Nevyhnutnosť prispievať na výživu manželke umocňuje i tá skutočnosť, že manželka uhrádza splátky revolvingového úveru aj z rodinných prídavkov a náhradného výživného, ktorý jej chodí pre maloleté deti, pričom tieto prostriedky majú slúžiť na uspokojovanie potrieb maloletých a nie na splácanie revolvingového úveru, ku ktorého čerpaniu a navýšeniu došlo počas spolužitia s manželom, túto skutočnosť manžel navrhovateľky nespochybnil, preto súd prvej inštancie uvedenú okolnosť vyhodnotil tak, že navrhovateľka v súčasnosti spláca do určitej miery aj spoločný dlh manželov na revolvingovom úvere, okrem toho, že tento úver opätovne čerpá za účelom hradenia svojich osobných životných potrieb, a tak spláca aj svoje osobné výdavky.

7. Pri rozhodovaní o výške vyživovacej povinnosti súd prvej inštancie vychádzal z priemerného čistého príjmu manžela, ktorý je vo výške 1.050,- Eur mesačne. Z tohto príjmu hradí výživné vo výške 150,- Eur, prispieva na bývanie matke výškou 150,- Eur, strava 250,- Eur, dochádza do práce z I. do D. E. C. 80,- Eur, hygiena a ošatenie 60,- Eur, telefón 12,- Eur, splátky úveru 230,- Eur. Takto vyčíslené výdavky súd prvej inštancie považoval za dôvodné v celej výške. Po odpočítaní týchto výdavkov od príjmu manželovi zostáva suma 118,- Eur a pokiaľ z tohto uvedeného zostatku finančných prostriedkov manžel prispeje sumou 70,- Eur mesačne na výživu svojej manželky, zostane mu ešte určitá rezerva na mimoriadne výdavky mimo vyčíslených výdavkov a jednak priestor pre prípadné navýšenie vyživovacej povinnosti na maloletého J., ktorá bude určovaná v samostatnom konaní pred súdom o rozvod manželstva a úprave rodičovských práv a povinností na čas do rozvodu manželstva, ktoré ešte nie je právoplatne skončené a vedie sa pod sp. zn. 32P/14/2024. Pri posudzovaní o výške vyživovacej povinnosti súd prvej inštancie zistil výdavky vyčíslené navrhovateľkou, a to strava 360,- až 370,- Eur, bývanie 250,- Eur (83,- Eur na manželku), oblečenie a obuv 35,- až 50,- Eur, lieky a vitamíny 35,- až 50,- Eur, hygienické potreby 100,- až 150,- Eur, revolvingový úver 650,- Eur mesačne. Takto vyčíslené výdavky súd prvej inštancie nepovažoval za dôvodné v celej výške, a to predovšetkým výdavky za stravu a hygienické potreby, ktoré mal za to, že ich nedôvodne navrhovateľka navýšila. Zvýšené náklady na upravenú špeciálnu stravu sa nepohybujú v ňou uvádzanej výške takmer 400,- Eur mesačne. Čo sa týka hygienických potrieb,

ktorý zvýšený výdavok navrhovateľka uviedla, že ma z dôvodu citlivej pleti, aj tu súd prvej inštancie zastáva názor, že si môže zadovážiť navrhovateľka hygienické potreby pre citlivú pleť v nižšej sume ako je 100,- až 150,- Eur mesačne vzhľadom na jej sociálnu a finančnú situáciu s tým, že rovnako môže tento zdravotný problém riešiť u dermatológa, ktorý jej odporučí špeciálne produkty z lekárne, kde je doplatok nižší ako cena voľnopredajných produktov na citlivú pleť. Zároveň súd prvej inštancie zdôraznil, že vzhľadom na aktuálnu sociálnu a finančnú situáciu navrhovateľky je potrebné, aby prispôsobila životné náklady a výdavky svojim možnostiam, a to predovšetkým pri výdavkoch, pri ktorých to je možné, ako sú strava a drogéria. Čo sa týka výdavkov na lieky, tak tento výdavok okresný súd zohľadnil v celej výške, nakoľko bola preukázaná náchylnosť maloletých detí na respiračné ochorenia, matka sa o nich osobne stará a je tiež vystavená zvýšenej miere nákazy.

8. Z tvrdenia navrhovateľky týkajúceho sa daňového bonusu v tom zmysle, že je ho potrebné považovať za potencionálny príjem manžela v prípade, ak si ho neuplatňuje, súd prvej inštancie poukázal na § 33 zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmu, ktorý stanovuje podmienky pre uplatnenie si daňového bonusu na maloleté dieťa, kedy základnou podmienkou je, že maloleté dieťa žije v domácnosti s daňovníkom, a teda osobou, ktorá daňový bonus uplatňuje. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie preukázané, že manžel sa v novembri 2024 odsťahoval zo spoločnej domácnosti, a preto nie je oprávnený od tohto mesiaca uplatňovať daňový bonus v súlade so zákonom o dani z príjmu. Z tohto dôvodu súd prvej inštancie nemohol vyhodnotiť daňový bonus ako potencionálny príjem manžela od novembra 2024, pretože tento objektívne nemá zákonný nárok na uplatnenie si daňového bonusu. Čo sa týka obdobia do mesiaca november 2024, keď manžel býval v spoločnej domácnosti s manželkou a maloletými deťmi, v tomto období si manžel daňový bonus riadne uplatňoval.

9. Zároveň súd prvej inštancie poukázal na to, že priznanie manželského výživného v predmetnej veci nie je v rozpore s dobrými mravmi, sú splnené predpoklady, aby sa manžel podieľal na výžive svojej manželke na čas do rozvodu manželstva, ktorej životná úroveň je nižšia ako jeho s tým, že bude vo finančných možnostiach manžela podieľať sa na výžive manželky sumou 70,- Eur mesačne, kedy nebude ohrozené ani plnenie jeho vyživovacej povinnosti na maloletého J. ani uspokojovanie jeho životných potrieb. Preto v prevyšujúcej časti súd návrhu navrhovateľky nevyhovel. Zároveň súd prvej inštancie zaviazal manžela povinnosťou zaplatiť aj vzniknuté ročné výživné za obdobie od podania návrhu dňa 31.12.2024 do 28.02.2025 vo výške 142,26 Eur a povolil ho splácať v splátkach po 50,- Eur mesačne spolu s bežným výživným na manželku.

10. Čo sa týka trov konania, tak k nim uviedol, že navrhovateľka si uplatnila nárok na náhradu trov konania, avšak v danom prípade priznanie tohto nároku podľa názoru súdu prvej inštancie nebolo spravodlivé, preto súd prvej inštancie žiadnemu z účastníkov nárok na náhradu trov konania nepriznal v súlade s ust. § 52 CMP.

11. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v zákonnej lehote podala odvolanie navrhovateľka v podaní zo dňa 10.04.2025 v celom rozsahu v zmysle ust. § 62, § 63 CSP v spojení s ust. § 71 ods. 1 Zákona o rodine. V odvolaní poukázala na to, že manžel opustil ju a spoločnú domácnosť pre jeho mimomanželský pomer s jeho novou priateľkou, kde táto okolnosť mala byť preukázaná a zdokumentovaná v konaní – z listinných dôkazov vo forme SMS správy od manžela, ktorý sa k uvedenému manželke priznal. Potvrdila, že konanie o rozvod manželstva vedené pod sp. zn. 32P/9/2024 nebolo právoplatne doteraz skončené. Mala za to, že súd prvej inštancie správne ustálil, že ako manželka je sociálne odkázaná na príjem svojho manžela, simultánne ich životná úroveň nie je rovnaká už len pri porovnaní ich základných príjmov do domácnosti, zdravotnom stave manželky a manžela, skutočnosti, že manžel sa nestará o žiadnu nezaopatrenú osobu a súčasne má potenciálnu schopnosť a možnosť dosahovať objektívne ďalší príjem, kedy navrhovateľka túto možnosť nemá. Súd prvej inštancie pri svojom meritórnom rozhodnutí o určení výšky výživného na manželku nesprávne dospel ku skutkovému a právnomu záveru. Pri rovnomernom t.j. paritnom prispievaní manžela na nájom do spoločnej domácnosti len pri základnej nespornej položke navrhovateľky 250,- Eur mesačne uhradil nájomné manžel na spoločnú domácnosť na polovicu, t.j. vo výške 125,- Eur mesačne, čo pri určenom aktuálnom manželskom výživnom 70,- Eur mesačne nie je preukázateľne pre manželku postačujúce a pre navrhovateľku opätovne likvidačné, keďže si nemôže zabezpečiť ďalší iný náhradný príjem. Zároveň opätovne navrhovateľka poukázala v odvolaní na to, že si manžel účelovo zrušil v mesiaci 11/2024 daňový bonus na maloleté dieťa o ďalších 200,- Eur mesačne, tým konal v rozpore so Zákonom o rodine (§ 75 ods. 1) a najlepším záujmom maloletého J. a súčasne sa vzdal potencionálneho príjmu

do spoločnej domácnosti. Mala za to, že došlo k zmene pomerov na strane manžela, ktorý v súčasnosti v spoločnosti C. K., s. r. o. od 10.07.2024 dosahuje za posledných 7 mesiacov vyšší príjem v čistom 1.149,50 Eur (a nie 1.050,- Eur), uvedené tak tvorí v konaní ex lege potenciálne vyšší príjem na strane manžela o 100,- Eur mesačne oproti záveru súdu prvej inštancie. Preto podľa odseku 16. odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie preukázateľne zostáva manželovi aktuálne suma 218,- Eur mesačne navyše.

12. V konaní bolo preukázané, že navrhovateľka je osobou v hmotnej núdzi, o čom svedčí rozhodnutie Centra právnej pomoci a objektívne každý mesiac je v mínuse nútená čerpať revolvingový úver a osobne sa starať o dve maloleté deti, bez možnosti dosahovania ďalšieho príjmu, či čerpania daňového bonusu. Častá chorobnosť maloletých detí vplyva aj na zdravie navrhovateľky, ktorá má zdravotné ťažkosti, okrem pravidelných ochorení s maloletými v domácnosti, aj gastroenterologické ťažkosti, vplyvom najmä stresu, spojeným so správaním sa jej manžela a prebiehajúceho súdneho konania medzi nimi. Manžel je zdravý, nestará sa o žiadnu nezaopatrenú osobu, čiže má voľný čas, ako aj priestor dosahovať potencióálne ďalší príjem popri svojej aktuálnej robote. Zároveň navrhovateľka uviedla, že k termínu podania odvolania manžel uhradil manželské výživné v sumách 50,- Eur dňa 08.04.2025 a 140,- Eur dňa 08.04.2025. Zároveň žiadala v rámci odvolacieho návrhu, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že zaviazne manžela povinnosťou prispievať jej na výživu sumou 135,- Eur mesačne, a to počnúc dňom podania návrhu, vždy do 15-teho dňa v mesiaci vopred k rukám manželky a nedoplatok na manželskom výživnom splatnom za obdobie od 31.12.2024 do rozhodnutia odvolacieho súdu je manžel povinný zaplatiť k rukám manželky formou splátok nie menších ako vo výške 50,- Eur mesačne popri bežnom výživnom na manželku. Zároveň si uplatnila aj nárok na náhradu trov konania a právneho zastúpenia v rozsahu 100 %, vzhľadom ku skutočnosti, že je klientom Centra právnej pomoci.

13. K odvolaniu navrhovateľky sa vyjadril manžel v podaní zo dňa 07.05.2025, v ktorom poprel tvrdenie navrhovateľky, že spoločnú domácnosť opustil z dôvodu mimomanželského vzťahu s inou ženou. Dôvodom jeho odchodu boli pretrvávajúce a vážne nezhody medzi manželmi. Výšku výživného určenú súdom prvej inštancie akceptoval, hoci aj on je v pozícii rodiča, ktorý si plní vyživovaciu povinnosť voči maloletému dieťaťu a má obmedzené finančné možnosti. Súd prvej inštancie riadne posúdil nevyhnutné osobné potreby navrhovateľky, zohľadnil jej súčasnú situáciu, ostatné výdavky súvisiace so starostlivosťou o maloleté deti sú predmetom iného konania a boli samostatne posudzované. Súd prvej inštancie skúmal príjmy oboch strán za posledných 12 mesiacov a vychádzal z aktuálne reálnych údajov, čo sa týka revolvingového úveru, k nemu manžel uviedol, že tento úver bol čerpaný ešte pred uzavretím manželstva, ako sama navrhovateľka uviedla a bol použitý na účely dovolenky. V súvislosti s daňovým bonusom postupoval v súlade so zákonom, keďže dlhodobu nebyva v spoločnej domácnosti s deťmi a osobnú starostlivosť nevykonáva. Hoci manželstvo medzi ním a navrhovateľkou formálne ešte trvá, v osobitnom súdnom konaní sa rozhoduje o rozvode ich manželstva a výživné, ktoré je predmetom tohto konania, sa preto de facto posudzuje v kontexte zániku spoločného života manželov. Rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým bolo navrhovateľke priznané výživné vo výške 70,- Eur mesačne považuje za spravodlivé, primerané a zodpovedajúce jeho možnostiam aj skutočným potrebám tak, ako vyplynulo z vykonaného dokazovania. Navrhol, aby odvolací súd odvolanie navrhovateľky zamietol ako nedôvodné a potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v plnom rozsahu.

14. Do momentu konania a rozhodovania odvolacím súdom ďalšie podania nenasledovali.

15. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 ods. 1 CSP v spojení s § 3 ods. 5 písm. a) CMP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas účastníkom konania (§ 362 CSP, § 359 CSP, § 7 CMP) proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 355 ods. 1 CSP) po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 365 CSP), a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 CSP v spojení s § 62 ods. 1 CMP), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu (§ 65 CMP) a viazaný dôvodmi odvolania (§ 66 CMP), s prihladením na vady konania, iba ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 67 CMP) a postupom bez nariadenia pojednávania § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne rozhodnutie, a to za aplikácie ust. § 387 ods. 1, 2 CSP. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

16. K procesnému postupu krajského súdu, ktorý prejednal odvolanie podané navrhovateľkou bez nariadenia pojednávania, sa poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 13CoP/100/2025-172

zo dňa 16.06.2025, keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli Krajského súdu v Žiline v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením, v zmysle vyššie uvedeného uznesenia krajského súdu dňa 17.06.2025 a na webovej stránke Krajského súdu v Žiline, na základe čoho boli splnené podmienky k verejnému vyhláseniu rozsudku krajským súdom.

17. Primárne odvolací súd uvádza, že základom jeho rozhodnutia je aplikácia ust. § 387 ods. 2 CSP, pretože sa stotožňuje s rozsudkom súdu prvej inštancie. Pre posúdenie odvolacích dôvodov navrhovateľky nebolo potrebné nariadiť pojednávanie, ak odvolací súd nezistil dôvody pre zopakovanie alebo doplnenie dokazovania, súd prvej inštancie v potrebnom rozsahu zistil skutočný stav veci nevyhnutný pre rozhodnutie o podanom návrhu navrhovateľky/manželky na určenie výživného. Odvolací súd v plnom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, na základe ktorého dospel k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie návrhom uplatneného nároku. Odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery súdu prvej inštancie vo veci, ktorý na vec aplikoval správne hmotnoprávne ustanovenia a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil. S poukazom na vyššie uvedené ustanovenie odvolací súd konštatuje správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia a odkazuje na správne a presvedčivé písomné vyhotovenie rozsudku súdu prvej inštancie. Na zdôraznenie správnosti dopĺňa nasledovné:

18. Odvolací súd považuje za potrebné pripomenúť, že vyživovacia povinnosť medzi manželmi vzniká uzavretím manželstva a zaniká rozvodom alebo smrťou jedného z manželov, zásadne teda trvá počas celého trvania manželstva bez ohľadu na to, či manželia spolu žijú, vyžaduje sa, aby mali v zásade rovnakú životnú úroveň. Aj pre priznanie výživného od manžela však platí, že výživné nemožno priznať, ak by bolo v rozpore s dobrými mravmi. V tejto súvislosti je potrebné spoľahlivo zistiť dôvody, ktoré viedli niektorého manžela k neplneniu vyživovacej povinnosti, a to aj v kontexte ust. § 18 a § 19 Zákona o rodine, ktoré určujú práva a povinnosti manželov. Platí, že manželia sú povinní si navzájom pomáhať, starať sa spoločne o deti, starať sa podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov aj o uspokojovanie potrieb rodiny založenej manželstvom. To, ako si konkrétni manželia upravujú spôsob a rozsah prispievania každého z nich na uspokojovanie potrieb rodiny, je v praxi predovšetkým vecou dohody. Pri určovaní výšky vyživovacej povinnosti medzi manželmi je súd povinný zisťovať, či a z akého dôvodu niektorý z manželov neplní svoju vyživovaciu povinnosť, aké sú osobné, rodinné a majetkové pomery manželov, aké sú odôvodnené potreby oprávneného a schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Zároveň je povinný zaoberať sa otázkou starostlivosti o domácnosť a otázkou osobnej starostlivosti o deti. Starostlivosť o deti a domácnosť Zákon o rodine stavia na úroveň finančných príspevkov, ktorými na potreby rodiny prispieva ten z manželov, ktorý je zárobkovo činný. Výkon osobnej starostlivosti o deti a rodinu je cenený rovnako ako zárobková činnosť.

19. Z obsahu spisu je zrejmé, že súd prvej inštancie skúmal osobné, rodinné a majetkové pomery manželov, pričom zistil, že účastníci žili v spoločnej domácnosti do novembra 2024, kedy sa manžel odsťahoval zo spoločnej domácnosti a navrhovateľka v domácnosti zostala aj naďalej žiť spolu s jej dvoma maloletými deťmi, pričom jeden z nich, J. je synom jej manžela a F. pochádza z iného partnerského vzťahu. Manžel (teda povinný z výživného) sa presťahoval a v súčasnej dobe žije v dome svojej matky. V rozhodnom období teda od 31.12.2024 navrhovateľka podala návrh na manželské výživné.

20. Odvolací súd mal za to, že súd prvej inštancie riadne vyhodnotil charakter manželského výživného vo vzťahu k povinnému manželovi po právnej a skutkovej stránke podľa § 71 ods. 1 Zákona o rodine, ak niektorý z manželov si neplní vyživovaciu povinnosť, určí ju súd na návrh tak, aby životná úroveň manželov bola v zásade rovnaká, pričom prihliadne aj na starostlivosť o domácnosť. Ako správne zistil a posúdil súd prvej inštancie, životná úroveň manželov je rôzna, manželia nebývajú v spoločnej domácnosti, preto sa neprihliadalo na starostlivosť o domácnosť. Navrhovateľka/manželka má príjem z rodičovského príspevku vo výške 473,30 Eur mesačne, čo nepostačuje na úhradu všetkých jej odôvodnených výdavkov. Manžel dosahoval priemerný čistý príjem z práce vrátane daňového bonusu, stravného tak, ako správne zistil súd prvej inštancie za obdobie jedného roka od 2/2024 do 1/2025 vo výške 1.050,- Eur. V zhode so súdom prvej inštancie odvolací súd ma za to, že po odpočítaní dôvodných výdavkov manžela, mu zostáva suma 118,- Eur, a teda je v jeho možnostiach a schopnostiach po zohľadnení odôvodnených potrieb navrhovateľky, prispievať na manželské výživné sumou 70,- Eur mesačne tak, aby sa vyrovnala životná úroveň manželov.

21. Podstatou odvolania navrhovateľky bolo jednak namietanie príjmov manžela, kedy tvrdila, že došlo k zmene pomerov na strane manžela, nakoľko tento od 10.07.2024 dosahoval za posledných 7 mesiacov vyšší príjem v čistom 1.149,50 Eur a nie 1.050,- Eur, ako ustálil súd prvej inštancie. K tejto námietke odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil čistý príjem manžela v súlade s ust. § 75 ods. 1 Zákona o rodine (obdobie jedného roka v závislosti od podania návrhu navrhovateľky), nakoľko predmetom konania je určenie manželského výživného, nie zmena výšky manželského výživného spojená so zmenou pomerov. Len pre úplnosť odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie riadne skúmal príjmy oboch účastníkov konania za posledných 12 mesiacov a vychádzal z aktuálnych reálnych údajov.

22. Čo sa týka námietky navrhovateľky v súvislosti s neuplatnením daňového bonusu, odvolací súd v celom rozsahu odkazuje na odsek 18. odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorom sa súd prvej inštancie riadne vysporiadal s predmetnou námietkou navrhovateľky, ktorú uvádzala aj v rámci prebiehajúceho súdneho konania. Odvolací súd poukazuje na správnosť konštatovania súdu prvej inštancie, ktorý postupoval v súlade so zákonom, nakoľko nie je možné, aby si manžel uplatňoval daňový bonus, keďže bolo preukázané, že dlhodobo nebýva v spoločnej domácnosti s deťmi a osobnú starostlivosť nevykonáva. V tomto smere trvalý pobyt nie je rozhodujúci, je nesporné, že účastníci spolu nežijú, čo bolo potvrdené v rámci konania obidvoma účastníkmi konania.

23. Námietka navrhovateľky, že súd prvej inštancie nedostatočne zohľadnil jej odkázanosť na príjem manžela pri úhrade bežných výdavkov, odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie riadne posúdil jej nevyhnutné osobné potreby a zohľadnil jej súčasnú situáciu, ostatné výdavky súvisiace so starostlivosťou o maloleté deti sú predmetom iného konania a budú v tomto samostatne posudzované.

24. Ďalej k odvolacím dôvodom navrhovateľky odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie pri určení výživného navrhovateľke vychádzal zo základného princípu, že zásada rovnakej životnej úrovne neznamena mechanickú rovnosť medzi manželmi vyvodzovanú len z ich príjmu. Aj v tomto prípade platí ust. § 75 ods. 1 Zákona o rodine, podľa ktorého pri určení výživného súd prihliadne na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Súd prvej inštancie vecne správne pri hodnotení pomerov navrhovateľky a povinného manžela zobral do úvahy aj samotnú starostlivosť navrhovateľky o ich spoločného maloletého. Nepochybne starostlivosť o maloletého má svoju finančnú hodnotu, čo súd prvej inštancie zohľadnil pri určení manželského výživného, ale zároveň zohľadnil aj to, že povinný, teda manžel navrhovateľky, platí na maloletého sumou výživného vo výške 150,- Eur mesačne. Po zistení všetkých týchto skutočností bol teda vyvodený správny záver súdu prvej inštancie, že životná úroveň navrhovateľky a povinného v rozhodnom období nebola v zásade rovnaká. Čo sa týka odvolacej námietky manželky/navrhovateľky, že to bol manžel/povinný, ktorý sa odsťahoval zo spoločnej domácnosti kvôli inej žene, uvedené nebolo podložené a nebolo preukázané s tým, že je zrejme, že na súde zo strany manžela bol podaný návrh na rozvod manželstva a na úpravu práv a povinností rodičov k maloletému na čas po rozvode, kde práve tam by sa mal skúmať dôvod, čo bolo príčinou rozvratu manželstva.

25. Odvolací súd mal za to, že súdom prvej inštancie navrhovateľke priznané manželské výživné vo výške 70,- Eur mesačne je spravodlivé, primerané a zodpovedajúce možnostiam povinného a skutočným potrebám navrhovateľky tak, ako to vyplynulo z dokazovania. Ani jeden z odvolacích dôvodov navrhovateľky nebol vyhodnotený ako relevantný k tomu, aby v zmysle odvolacieho návrhu bolo vyhovené navrhovateľke, preto bol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdený ako vecne správne rozhodnutie. Dôvodné je aj rozhodnutie súdu prvej inštancie o zameškanom výživnom vo výške 142,26 Eur, s možnosťou pre povinného manžela splácať toto zameškané výživné v splátkach po 50,- Eur, zohľadňujúc možnosti a schopnosti povinného s prihliadnutím na ust. § 232 ods. 3 CSP, ktorý umožňuje určiť dlhšiu lehotu na plnenie.

26. O trovách konania odvolací súd rozhodoval podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania, ak neboli zistené dôvody postupu pre iné rozhodnutie o týchto trovách.

Poučenie:

Proti tomu rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona; ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa ust. § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.

Podľa ust. § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa ust. § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ust. § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa ust. § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa ust. § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.